

La fam dels atletes

Va ser la fam la primera planta que va brotar aquesta primavera després de la gelada, una heura carnívora que rampant per totes les parets penetrava fins les profunditats del somni de nit per a devorar-lo. Pujat a l'alt rastell del barranquet en la plaça, Vicente Sorribes, un adolescent amb bufandeta sempre constipat, fill de la botiga del Rico, menjava amb molta lentitud un entrepà de truita i davant d'ell tenia una extensió de xiquets famèlics del barri dels espardenyers que en silenci contemplaven aquest espectacle amb les glàndules plenes de saliva. De sobte Vicentico va alçar el braç armat amb la truita bavoosa de dos ous i va cridar amb molta força:

—¡¡¡Qui voldria ser jo?!!

—¡¡¡Jooooo!!! —van contestar tots els xiquets alhora.

No hi va haver una rebel·lió en aquell moment, encara que Sorribes va continuar menjant amb la màxima visibilitat allà dalt l'entrepà de truita que li suquejava per les comissures. Els xiquets van assistir fins l'últim mos paralitzats per l'emoció, però va ser aquesta mateixa primavera quan una de les dones més riques del poble eixia del forn a migdia portant sense poder descobrir al sol en una post sobre el cap sis enormes fogasses de pa blanc i es va produir davant dels meus ulls un gran miracle. En la vorera on uns dies abans Sorribes havia desafiat el destí amb una truita, ara estaven tombats com gats morts de gana uns joves descalços dormint, i un d'ells, el d'aspecte més feliç, va obrir un ull quan la brisa va dur el perfum de pa. El tipus va ventejar. De seguida va veure que s'acostava la dona movent les anques plena d'orgull per les fogasses que exhibia i el jove predador va esperar a tenir-la a mercè de la seua desesperació a tres metres de distància i aleshores des de la vorera on estava tombat va fer un salt elèctric i va atrapar per l'aire una fogassa que encara estava calenta i cruixent, i amb ella sota el braç va fugir descalç pel carrer de sant Vicent a una velocitat increïble i davant els crits que va pegar la dona ¡¡¡al lladre, al lladre!!!, la veu de la qual ressonava en el silenci del migdia en el poble, alguna gent va eixir de les cases i es va iniciar una persecució que només va durar uns minuts perquè en el primer cantó alguns van tancar el pas al fugitiu i enganxant-li la cama el van fer caure, però en terra van veure que el jove supersònic no portava la fogassa ja que en el breu trajecte, mentre fugia vertiginosament, se l'havia menjada, encara que ningú donava crèdit a aquest prodigi. El cos del delicte havia desaparegut; tot havia passat com una ràfega semblant a una visió sobrenatural. No obstant, sense més proves que la ira de la dona i el silenci de molts famèlics, el jove va ser portat entre quatre a l'ajuntament on va quedar detingut.

—¿A aquest també el mataran? —es va preguntar a si mateix un llaurador de rostre hermètic enmig de la menuda multitud que s'havia format en la plaça.

—El xic només tenia fam —va exclamar una dona exaltada que després de la guerra va ser rapada al zero—.

—¿Què ha passat? —va preguntar algú.

—Un que s'ha menjat una fogassa de dos quilos a cent quilòmetres per hora en tres minuts.

—¿Què és més important, una fogassa de pa o uns botons de camisa? ¿Que no recordeu? Fa poc en aquest poble van ajustar a dos quincallers per robar botons en la paqueteria. Aquell capità des de dalt d'un cavall els va buidar el carregador de la pistola en el perol del cap després d'un juí sumaríssim —contava aquest llaurador fatalista sense menejar una arruga de la cara, encara que li tremolava la punta del cigarret al llavi.

Jo havia sentit contar aquesta història una altra vegada. Una d'aquelles nits desolades de la postguerra dues ombres furtives de matinada van travessar el poble i potser, segons van declarar després en el judici, només buscaven uns botons per a cosir-se la camisa. Els serenos els van fer l'alto amb el garrot en l'instants en què estaven els quincallers clavant la palanqueta en la porta, i al final d'una breu lluita amb molt de desnivell de força, els serenos van ser reduïts i en la seua presència els bandolers es van endur una caixa de botons de la paqueteria. A continuació van remolcar a aquesta parella de serenos fins el primer garrofer que van trobar a l'eixida del poble i els van deixar nuets i lligats a la soca de l'arbre amb la gorra de plat tapant-los els genitals. Els lladres van ser detinguts a l'endemà en la Vall d'Uixó. Els van dur al poble que encara estava sota l'autoritat militar exercida per un capità que es passejava pel carrer cavalcant un cavall blanc, des del qual, sense baixar-se'n, va celebrar un judici sumaríssim amb els dos desgraciats agenollats al costat de les potes enmig de la plaça, i després, des de dalt de l'animal, va executar la sentència de la seua pròpia mà en la tàpia del cementeri. D'aquesta forma estava narrat algú la història a un grup de xiquets que havíem format un rogle en la plaça mentre un jove de peus lleugers continuava detingut en un cau de casa de la Vila per haver robat una fogassa de pa.

—I a aquest xic, ¿què li passarà? —vaig preguntar.

—Res, no li faran res per falta de proves —va contestar el senyor Mus, el practicant—. Si ha desaparegut el cos del delicte perquè se l'ha menjat, no poden fer-li res.

—Haurien de posar-li una medalla —va cridar una veu anònima, que era la veu del poble—.

En aquell moment van traure el jove feliç al balcó de l'ajuntament per a exposar-lo en públic amb una inscripció que deia: per lladre. Però aquesta volta el públic, en lloc de guardar silenci, va produir una gran ovació digna del millor atleta.

Manuel Vicent